

на сърбоманитѣ въ Македония, се ползватъ съ всички изгоди на *миллетъ*.

Да видимъ сега: какво бѣха „сърбитѣ“ въ Македония прѣди втурването имъ тукъ начело учители, владци и чети; какво сж днесъ и какви имъ сж сръдствата и приюмитѣ по пѣтя извоюването бждаща сръбска Македония или почва за евентуални тукъ териториални компензации.

И тѣй, въ общи чѣрти, сръбската борба за Македония почва отъ самото освобождение на България, а се акцентува слѣдъ сръбско бѣлгарската война. Въ тая посока ѝ сътрудничаха главно три фактора: 1) Цариградската патриаршия, 2) турскитѣ власти и 3) руската дипломация.

Цариградската патриаршия, защото интереситѣ ѝ въ лицето на елинизма не се противопологаха на интереситѣ на сръбизма (въ Стара Сърбия и сѣверозападна Македония), а, при това, за нея бѣ важно да противопостави сръбскитѣ аспирации на бѣлгарскитѣ.

Турскитѣ власти, защото имъ бѣ нужно да всѣятъ вражда между Сърбия и България, които, ивѣкъ съединени въ естественъ или писменъ съюзъ, лѣсно биха присъединили къмъ териториитѣ си респективно Стара Сърбия и Македония.

Руската дипломация, защото съ подкрѣпата си на Сърбия въ Стара Сърбия и 3 падна Македония разчиташе да прѣпрѣче австро унгарското проникване къмъ Албания и Солунъ. Въ тая посока и за *по-нататъшното равновѣсие между славянскитѣ държавици на II-ва*, Сърбия, при евентуалното промѣняне Балканската карта, не трѣбва да пострада въ наличната си пропорция на сила спроти България. Идеята за „Велика България“ се изпари въ рускитѣ официални крѣгове още слѣдъ самото ни освобождение. Нека не забравиме, че България бѣ отчуждена отъ симпатиитѣ на руската дипломация прѣзъ врѣмето на Батенберга, още повече такава прѣзъ Регентството и властвуването на Стамболовъ, а прѣзъ това на Стоилова, дори и до днесъ — ако и начело повечето пѣти на русофилски партии — подозрително се отнасяше къмъ отношенията между София и Виена. При това, до анексията на Босна и Херцеговина,